

Hồi 21

Bản Sắc Anh Hùng

"Ta cần uống rượu... ta cần uống rượu..."

Ngạo Thiên vừa nói vừa ôm lấy chân Tình ma ma. Chàng ngẩng lên với bộ mặt thảm não trông thật tội nghiệp.

- Hãy cho ta uống rượu... Hãy cho ta uống rượu.

Tình ma ma cau mày, chắc lưỡi lắc đầu nhìn Ngạo Thiên nói:

- Kim công tử không biết hổ thẹn à... mọi người đang nhìn công tử kìa. Mới hôm nào công tử còn là người có phong độ đỉnh đặc của một linh thiếu gia Kim trang, thế mà nay sao bệ rạc như vậy.

Ngạo Thiên lắc đầu, ôm cứng lấy chân Tình ma ma:

- Ta không biết gì cả... ta không biết gì cả... ta chỉ muốn uống rượu thôi.

Tình ma ma lắc đầu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hãy... công tử nên biết đây là Vạn Hương Lầu, chứ đâu có phải là chỗ bố thí cho kẻ thất cơ lỡ vận. Kim công tử không có ngân lượng làm sao ma ma cho công tử uống rượu được. Rượu ma ma phải mua chứ đâu thể tự nhiên có.

Tình ma ma vừa nói vừa gỡ tay Ngạo Thiên. Ngạo Thiên vẫn ôm ghìet lấy chân Tình ma ma. Chàng lắc đầu:

- Đừng có hất hủi ta... hãy cho ta uống rượu đi... một ngày nào đó ta sẽ trả ngân lượng.

Tình ma ma cau mày:

- Kim công tử và Kim trang hết thời. Làm gì có cái ngày đó.

Tình ma ma vừa nói vừa hất chân. Cái hất chân của Tình ma ma như thể muốn rũ bỏ cái vì dơ bẩn bám vào chân mình, mặc dù mụ chỉ giữ chân thôi nhưng Ngạo Thiên lại lăn kềnh ra sàn nhà. Trông Ngạo Thiên thật là bệ rạc, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma.

Ngạo Thiên hùng hổ nói:

- Ta không có rượu... ta chết mất.

Vừa nói Ngạo Thiên vừa chỗi tay run run lẽ đến Tinh ma ma.

Đôi chân mày của Tinh ma ma nhíu lại, lộ vẻ bất nhẫn. Mụ cúi gắt quát:

- Người đâu!

Hai gã đại lực võ sĩ xông xộc bước vào.

Tinh ma ma chỉ Ngạo Thiên:

- Hai người không biết làm gì à?

Tinh ma ma hừ nhạt một tiếng rồi đon đả toan quay bước. Ngạo Thiên chồm tới:

- Ma ma... Cho Ngạo Thiên uống rượu đi mà... Ngạo Thiên xin ma ma.

Hai gã đại lực võ sĩ xông tới xốc nách Ngạo Thiên. Bọn chúng toan kéo Ngạo Thiên ra cửa Vạn Hương lâu thì một giọng nói chát chúa cất lên:

- Đứng lại!

Người thốt ra câu nói đầy chất mệnh lệnh đó chẳng ai khác mà chính là Mạc Chí Bình. Tinh ma ma bỗng thay đổi hẳn thái độ. Mụ khúm núm, xởi lởi nói:

- Mạc thiếu gia.

Chí Bình mỉm cười với Tinh ma ma rồi bước đến trước mặt Ngạo Thiên đang ngồi lẽ dưới sàn gạch.

Y ra dấu cho hai gã võ phu buông Ngạo Thiên ra. Ngạo Thiên ngẩng mặt lên nhìn Mạc Chí Bình với ánh mắt khẩn cầu van xin.

Trông lúc này chẳng ai nghĩ được chàng là một lĩnh thiếu gia của Kim trang một thời uy chấn khắp Hàm Dương trấn.

Chí Bình mỉm cười nhìn Ngạo Thiên:

- Người nhận ra ta chứ?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Mạc thiếu gia...

Chí Bình gật đầu. Y ra dấu cho hai gã võ phu bắt ghế đến cho y ngồi.

Sau khi yên vị, Chí Bình nhìn Ngạo Thiên nói:

- Không ngờ Kim thiếu gia Kim trang lại ra nông nỗi này.

Y chắt lưỡi:

- Tội nghiệp... thật là tội nghiệp. Kim công tử rất muốn uống rượu.

Ngạo Thiên gật đầu. Trông Ngạo Thiên chẳng còn chút nhuệ khí của một trang nam tử hán nũ. Chàng giò đây thật là bệ rạc và rệu rã.

Ngạo Thiên khẩn thiết nói:

- Mạc thiếu gia... Ngạo Thiên cần uống rượu... Cần uống rượu.

Mạc Chí Bình khẽ gật đầu:

- Bốn thiếu gia sẽ cho ngươi uống rượu... Nhưng ngươi hãy làm cho ta một chuyện.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Mạc thiếu gia... muốn Ngạo Thiên làm gì, Ngạo Thiên cũng sẽ làm cả. Hãy cho Ngạo Thiên uống rượu đi.

Mạc Chí Bình cười khẩy rồi nói:

- Ngươi người chẳng ra người... ngợm chẳng ra ngợm. Thôi được... Chỉ cần ngươi liếm sạch hai đôi giày của bốn thiếu gia... thế sẽ được trả công cho một vò rượu hai cân.

Gã vừa nói vừa chìa đôi chân trước mặt Ngạo Thiên:

- Làm đi.

Những tưởng đầu Ngạo Thiên sẽ tức giận bởi sự sỉ nhục này nhưng chàng lại nâng đôi chân của gã. Ngạo Thiên lưỡng lự một lúc toan cúi xuống thì bất thành linh có một lượng khí kinh võ tới ghế của Chí Bình. Đạo khí kinh đó đánh gãy chân ghế, khiến họ Mạc rơi huych xuống sàn gạch.

Họ Mạc còn bối rối và lúng túng không biết tại sao lại có sự biến đó thì đã thấy Sử Quách xốc nách Ngạo Thiên đứng lên. Sử Quách nhìn Ngạo Thiên:

- Kim bằng hữu hạ thấp mình như vậy à?

Gặp Sử Quách, Ngạo Thiên phần chấn hấn lên:

- Sử huynh... ta muốn uống rượu... cho ta uống rượu đi.

Sử Quách cau mày nhìn Ngạo Thiên. Y không khỏi bất nhẫn và cau gắt trước vẻ bệ rạc đến thảm hại của Kim Ngạo Thiên.

Mạc Chí Bình đứng lên, chỉ vào mặt Sử Quách:

- Tên cầu tạp chúng này... người dám đánh gãy ghe của Mạc thiếu gia.

Chí Bình nói rồi gào lớn:

- Bốn thiếu gia trừng trị người.

Gã vừa nói vừa nhảy xổ xuống Sử Quách, song chưởng thẳng tới trước với tất cả nội lực vốn có trong gã. Sử Quách không né tránh mà chỉ dụng hữu thủ đón thẳng đỡ thẳng lấy đôi song chưởng của đối phương.

- Chát...

Giao nhau một chưởng đón thẳng, đỡ thẳng với Sử Quách. Mạc Chí Bình bị đẩy ngược về sau đến ba trượng, lưng va vào vách Vạn Hương lầu. Trong khi Sử Quách vẫn đứng trụ chân một chỗ chẳng có chút biểu hiện gì.

Mạc Chí Bình biến sắc.

Y lặp bập nói:

- Người... người...

Sử Quách nhìn gã rồi quay lại Kim Ngạo Thiên.

- Kim bằng hữu muốn uống rượu hãy theo ta.

Ngạo Thiên gật đầu như tế sao, trông chàng gật đầu cứ ngỡ vừa gặp phải kỳ tích độc nhất vô nhị mà sợ kỳ tích kia sẽ vội biến mất.

Sử Quách buông tiếng thở dài:

- Đi theo Sử Quách.

Sử Quách dẫn Ngạo Thiên rời Vạn Hương lầu. Đi bên cạnh Sử Quách mà tỉnh thoảng Ngạo Thiên lại run lên bần bật. Đôi chân run lẩy bẩy những tưởng sắp lặn kình ra đất.

Thỉnh thoảng Ngạo Thiên lại thều thào nói:

- Sử huynh... ta muốn uống rượu... uống rượu thật nhiều.

- Sẽ có đủ rượu cho Kim bằng hữu.

Sử Quách dẫn Ngạo Thiên vào một gian thảo xá, tọa lạc lên ngoài Hàm Dương. Gian thảo xá chất đầy những vò rượu xếp chồng lên nhau. Vừa thấy những vò rượu kia, Ngạo Thiên đã vô tới nhưng Sử Quách cản lại:

- Chưa được.

Y ép Ngạo Thiên ngồi xuống sàn thảo cốc. Ngạo Thiên thều thào nói:

- Sử huynh... cho Ngạo Thiên uống rượu nhanh lên... ta muốn uống rượu lắm rồi.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên, thấy thần sắc của chàng mà chỉ còn biết lắc đầu. Buông tiếng thở dài, Sử Quách nói:

- Sao Kim bằng hữu lại trở thành một người như thế này nhỉ.

Ngạo Thiên hồi hã nói:

- Sử huynh cho ta uống rượu đi... rồi Ngạo Thiên sẽ nói cho Sử huynh biết tất cả... cho ta uống rượu đi.

Sử Quách mím môi rồi nói:

- Được... Sử Quách sẽ uống rượu với Kim bằng hữu... nếu như Kim bằng hữu thắng được Sử Quách... ta sẽ trao ngoại danh tửu quỷ cho Kim bằng hữu.

Ngạo Thiên vốn vã nói:

- Ngạo Thiên không cần gì hết... Ngạo Thiên muốn uống rượu thôi.

Sử Quách lấy một vò rượu đặt xuống trước mặt Ngạo Thiên:

- Kim bằng hữu uống đi.

Y vừa nói vừa mở nắp vò rượu. Chẳng một chút khách khí, Ngạo Thiên bê cả vò rượu dốc lên miệng tu ừng ực. Rượu tràn cả ra miệng Ngạo Thiên nhưng Ngạo Thiên vẫn uống ừng ực chẳng khác nào một người đang trong cơn khát nước dữ dội. Thấy Ngạo Thiên uống mà Sử Quách phải cau mày, rùng mình. Y miễn cưỡng giật lại vò rượu trên tay Ngạo Thiên, trang trọng nói:

- Kim bằng hữu muốn chết bằng men rượu à?

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách. Thần nhãn đờ đẫn chẳng còn thần còn thức.

Chàng nói rồi chìa tay đến trước để xin lại vò rượu.

Sử Quách nghiêm giọng nói:

- Kim bằng hữu... Phải chăng Kim bằng hữu thất tình Tiểu Ngọc cô nương mà ra nông nổi này... vì thất tình mà Kim bằng hữu muốn vùi thân vào men rượu để quên Tiểu Ngọc.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Ta không phải... không phải...

Ngạo Thiên chồm tới một chút:

- Ngạo Thiên uống hết vò rượu này sẽ nói... sẽ nói.
- Sử mỗ không muốn Ngạo Thiên bằng hữu biến thành một con ma men vất vưởng.
- Ngạo Thiên biết Sử huynh tốt mà.

Sử Quách buông tiếng thở dài, rồi trao vò rượu lại cho Kim Ngạo Thiên.

Vừa đón lấy vò rượu, Ngạo Thiên lại nệ cổ tu một hơi dài. Y uống cạn sạch rượu trong vò rồi đặt vò xuống bên cạnh.

Sắc diện Ngạo Thiên tái nhợt, tái nhợt. Nhưng thần quang thì có chút sinh khí.

Ngạo Thiên thở phào một tiếng:

- Đã tạm được rồi...

Sử Quách lắc đầu nhìn Ngạo Thiên. Y trang trọng nói:

- Ngạo Thiên... sao lại muốn biến thành ma men vậy... có phải vì Tiểu Ngọc không.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách lè nhè:

- Ta hận Tiểu Ngọc... và ta khuyên Sử huynh cũng đừng nghĩ tới Lâm Bội Giao làm gì nữa... còn vì sao Kim Ngạo Thiên uống rượu... bởi ta không muốn làm ma nhân nên phải buộc biết thành ma men.

Ngạo Thiên thở dài gập từng hơi một. Mồ hôi tuôn đầm ra mặt chàng.

Ngạo Thiên nghiêng răng nói:

- Có trở thành ma men, say túy lúy, chẳng còn biết trời đất gì thì Ngạo Thiên mới không làm ma nhân.

Ngạo Thiên nói dứt câu, đổ vật ra sàn tịnh cốc ngủ vùi. Chàng co rút người lại như một gã cái bang không nhà cửa, đang qua đêm với những cái rét cắt da cắt thịt.

Sử Quách cau mày khi thấy Ngạo Thiên tỉnh thoảng lại run lên bần bật. Sử Quách đặt tay vào người Ngạo Thiên. Y giật mình bởi hỏa khí hùng hực từ cơ thể Ngạo Thiên tỏa ra.

Sử Quách sững sờ:

- Ngươi sao thế này?

Sử Quách đặt tay vào mệnh môn của Ngạo Thiên, y cau mày khi nhận ra mạch đập của chàng loạn nhịp giống như người đang hấp hối chờ đến thời khắc quy tịch, hoặc tẩu hỏa nhập ma.

Sử Quách hốt hoảng dựng Ngạo Thiên ngồi lên rồi áp tay vào lưng chàng.

Vận chuyển công lực sang nội thể Ngạo Thiên. Một làn khói đen tỏa mùi nồng nặc, theo lớp mồ hôi tỏa ra. Sử Quách nhíu mày, chuyển đảo song thành đánh vào đại huyệt Khiếu hoa.

- Bốp...

Ngạo Thiên rùng mình ói luôn một bùm máu đen kịt.

Sử Quách đặt Ngạo Thiên nằm xuống. Y nhìn Ngạo Thiên, lắc đầu:

- Không ngờ Ngạo Thiên trúng phải Di Hồn phẫn.

Ngạo Thiên rên lên một tiếng, rồi mở mắt nhìn Sử Quách:

- Sử huynh...

Nhìn Ngạo Thiên, Sử Quách nói:

- Kim bằng hữu thấy trong nội thể thế nào.

- Đỡ hơn một chút rồi. Phải Sử huynh đã trực độc phẫn cho Ngạo Thiên.

Sử Quách buông tiếng thở dài:

- Sử mỗ chỉ mới trực được một phần thôi... những để hóa giải Di Hồn phẫn phải do chính Ngạo Thiên.

Ngồi xuống bên cạnh Ngạo Thiên, Sử Quách nói:

- Kim bằng hữu... Phải chăng ngươi uống rượu để khắc chế Di Hồn Phẫn.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Ngạo Thiên không muốn trở thành ma nhân nhưng lại không chịu nổi sự hành hạ của Di Hồn phẫn mà Sử huynh nói. Chính vì thế nên mới phải dụng đến hạ sách là uống rượu.

Sử Quách buông tiếng thở dài. Y từ tốn nói:

- Kim Bằng hữu không muốn trở thành ma nhân buộc phải uống rượu. Cách làm của bằng hữu đúng là hạ sách thật. Không làm ma nhân. Bằng hữu trở thành ma men, mất cả phong thái của một trang nam nhi.

Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống mũi giày nham nhở. Chàng buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:

- Ngạo Thiên không còn sự lựa chọn nào khác. Thà tự hủy mình còn hơn trở thành ma nhân gieo họa cho bá tánh.

Ngẩng lên nhìn Sử Quách, Ngạo Thiên nói tiếp:

- Ngạo Thiên là người tầm thường và vô dụng. Thậm chí không còn là một con người nữa.

Sử Quách buông tiếng thở ra:

- Sử Quách có thể giúp Kim bằng hữu.

Ngạo Thiên phấn khích hẳn lên:

- Sử huynh có thể trực được độc chất Di Hồn phần u... hãy giúp Ngạo Thiên.

- Sử Quách không giúp được Ngạo Thiên mà chỉ có một người giúp được Kim bằng hữu.

- Sử huynh nói ai... có thể trực được Di Hồn phần cho Ngạo Thiên.

Sử Quách nghiêm giọng nói:

- Lâm Bội Giao... chỉ có Bội Giao mới có thể giúp được Kim bằng hữu.

Chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Như trở thành bản năng, Ngạo Thiên với tay lấy vò rượu, nhưng Sử Quách cản lại.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách.

Sử Quách nói:

- Kim bằng hữu đừng chữa trị Di Hồn phần theo hạ sách này nữa.

Ngạo Thiên rút tay về:

- Lúc này đúng là Ngạo Thiên chưa cần nhưng khi bị Di Hồn phần hành, Sử Quách huynh hẳn cho Ngạo Thiên uống. Thà Ngạo Thiên là ma men chứ không thể là ma nhân.

Khoanh tay bó gối, Ngạo Thiên nhìn Sử Quách:

- Sử huynh nói Lâm Bội Giao tiểu thư có thể cứu được Ngạo Thiên. Sử huynh đúng... bởi vì Bội Giao là người của Độc Ma Âu Dương Đình tất phải có giải dược Di Hồn tán.

Sử Quách cau mày:

- Kim bằng hữu nói gì thế... Lâm Bội Giao là người của ma đạo à?

- Sử huynh không tin?

- Làm sao Sử Quách tin được điều đó chứ?

Sử Quách vừa dứt lời thì Ngạo Thiên cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Thiên hạ nói nam nhân cứng rắn, xem ra điều đó sai bét cả rồi. Nam nhân chẳng cứng rắn chút nào. Nhất là trong tình trường, họ dễ dàng bị mụ mồm bởi tình yêu.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách:

- Cổ nhân nói không sai, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Rồi một ngày nào đó Sử Quách huynh cũng chẳng khác gì Kim Ngạo Thiên, cũng bệ rạc và thậm chí còn hơn nữa.

Mặt Sử Quách sa sầm:

- Kim bằng hữu nói thế có hàm ý gì.

- Sử huynh hẳn yêu Lâm Bội Giao tiểu thư như Sử huynh đã từng khuyên Ngạo Thiên tránh xa Dương Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc khác Bội Giao rất nhiều. Tiểu Ngọc là Mỹ Diện Đường Lang, còn Bội Giao là một thực nữ biết đạo lý làm người.

Sử Quách vừa nói dứt câu Ngạo Thiên phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Sử huynh cho Ngạo Thiên một vò rượu. Ngạo Thiên sẽ nói chuyện này cho Sử Quách biết.

- Sử Quách không tiếc rượu với Kim bằng hữu. Nhưng ta không muốn người tự biến mình thành ma men.

- Mai này Sử huynh cũng chẳng khác gì Ngạo Thiên đâu.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên:

Ngạo Thiên điểm nụ cười mỉm nhìn Sử Quách. Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên nói:

- Ngạo Thiên đã mất tất cả rồi, chẳng còn gì để mất. Giờ chỉ còn lại một cái mạng yếu đuối, rệu rã này thôi. Nếu có mất thêm một lần nữa cũng chỉ mất mạng. Thứ sau cùng còn lại của Ngạo Thiên.

Thở hắt ra, Ngạo Thiên nói tiếp:

- Ngạo Thiên cũng chẳng nuối tiếc cái mạng này. Nó có thì cũng là chuyện bình thường. Thậm chí Ngạo Thiên còn muốn nó mau tan biến khỏi cõi đời này nữa. Bởi có tồn tại thì

Ngạo Thiên cũng là kẻ vô dụng. Một khối thịt rệu rã... chỉ hơn bọn nhân là còn lý trí biết tránh xa ác đạo, tự hủy mình.

Sử Quách khẽ gật đầu:

- Nếu tất cả ma nhân đều nghĩ như Kim bằng hữu thì ma đạo không thể tồn tại được.

- Sử huynh biết như vậy thì hãy cho Ngạo Thiên một lần tránh xa Lâm Bội Giao tiểu thư. Trước đây chỉ vì Ngạo Thiên không nghe lời của Sử Quách huynh, nên lưới tình che mờ mắt, nên cuối cùng phải nhận hậu quả bi ai như ngày hôm nay. Huyết ngọc không còn và bị trúng Di Hồn phấn. Người đưa Ngạo Thiên vào bẫy của ma đạo lại chính là người Ngạo Thiên tin nhất trong cuộc đời này.

- Dương Tiểu Ngọc.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đúng.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên mỉm cười:

- Giờ thì Kim bằng hữu đã tin lời Sử Quách.

- Tin và chứng kiến mọi sự thật đã muộn quá rồi. Kim Ngạo Thiên không còn là Kim Ngạo Thiên. Ngạo Thiên đã biến thành một gã ma men, bệ rạc và rệu rã. Một kẻ vô dụng chẳng làm được gì trong cuộc đời này. Ngoại trừ một con đường duy nhất là tự kết liễu đời mình. Nhưng trước khi kết thúc thể xác rệu rã và bại hoại này... Ngạo Thiên thỉnh cầu Sử huynh hãy nghe Ngạo Thiên một lần... tránh xa Lâm Bội Giao, như Sử huynh đã từng khuyên Ngạo Thiên tránh xa Tiểu Ngọc.

- Phàm những ai đứng ngoài lưới tình vẫn đủ minh mẫn và thông tuệ hơn người trong lưới tình.

Sử Quách với tay lấy vò rượu thứ hai đặt xuống trước mặt Ngạo Thiên.

Nhìn Ngạo Thiên, Sử Quách nói:

- Sử mỗ nghĩ Ngạo Thiên có lẽ đã nhầm ai đó với Lâm Bội Giao.

- Nếu những gì Ngạo Thiên chứng kiến không xảy ra ở biệt phủ của Lâm gia thì sẽ nghĩ như Sử huynh. Nhưng chuyện đó lại xảy ra ở Lâm gia.

Ngạo Thiên mở nắp vò rượu. Vừa mở nắp vò rượu chàng vừa nói:

- Thật lòng, Ngạo Thiên không muốn nói với Sử huynh... nhưng nghĩ đến bản thân mình... Ngạo Thiên buộc phải nói. Sử huynh là tửu quý. Đóa hoa kỳ tài của Thiếu Lâm tự.

Ngạo Thiên không mặc nhiên thấy huynh rơi đúng vào cái bẫy tình mà Ngạo Thiên đã từng rơi vào, không muốn thấy huynh đang là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, sẽ biến thành như Ngạo Thiên.

Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên trang trọng nói tiếp:

- Sử huynh hãy tránh xa Lâm Bội Giao. Hãy tránh xa nàng ta và đừng bao giờ nghĩ đến ả nữa. Một Ngạo Thiên trả giá cho sự yếu mềm của nam nhân đủ rồi. Không thể có thêm một Sử Quách bị cuốn vào bãi tình gian trá của ma đạo.

Nói rồi, Ngạo Thiên dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài. Khi chàng đặt vò rượu xuống rồi, Sử Quách mới nói:

- Sử Quách nghĩ Ngạo Thiên hiểu lầm Lâm Bội Giao.

- Không thể nào lầm được.

Đôi tay Ngạo Thiên run rẩy ôm lấy vò rượu. Sử Quách buộc giữ vò rượu lại:

- Nói cho Sử Quách biết... vì sao Kim bằng hữu lại muốn Sử Quách tránh xa Lâm Bội Giao.

- Bội Giao cũng chẳng khác gì Dương Tiểu Ngọc.

Chàng vừa nói thì bất ngờ Bội Giao xuất hiện bước vào:

- Kim tiểu ca sai rồi... Bội Giao không bao giờ giống như Dương Tiểu Ngọc. Cũng như vậy, Sử huynh chẳng bao giờ như Kim Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên ngẩng lên nhìn nàng:

- Bội Giao tiểu thư đó à?

Bội Giao nhặt nhổ nói:

- Thế thì sao nào?

- Nàng tìm đến để giết Ngạo Thiên phải không?

- Một kẻ bại hoại, rệu rã như tiểu ca thì đâu còn ai quan tâm đến nữa. Tiểu ca sống nhưng chẳng khác gì đã chết rồi.

Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống:

- Ngạo Thiên thừa nhận điều đó. Ta ra con người như thế này cũng bởi vì chữ tình... Ngạo Thiên không muốn thấy Sử Quách huynh đi theo vết chân đổ của Ngạo Thiên. Nên ta thỉnh cầu nàng hãy tránh xa Sử Quách. Ngạo Thiên biết nàng như thế nào mà.

Bội Giao nhìn sang Sử Quách. Hai người đối nhãn với nhau nhưng im lặng.

Cứ như hai người đang trao đổi với nhau bằng ánh mắt mà không cần phải thốt ra lời.

Bội Giao buông tiếng thở dài, rồi hỏi Ngạo Thiên:

- Tiểu ca đã trúng phải Di Hồn phẫn phải không?

Ngạo Thiên ngẩng lên nhìn nàng:

- Đúng. Ngạo Thiên không phủ nhận điều đó.

Chàng buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Di Hồn tán của ma đạo quả là lợi hại, Ngạo Thiên muốn chống lại nó nên tự hủy mình trong men rượu chứ không bao giờ là ma nhân. Nàng có thể về báo lại với Âu Dương Đình như vậy. Ngạo Thiên sẽ không bao giờ là ma nhân như ý muốn đâu.

Bội Giao nhìn Ngạo Thiên bằng ánh mắt khe khẽ rồi nghiêm giọng nói:

- Tiểu ca... Lâm Bội Giao sẽ rời xa Sử Quách huynh, nhưng với một điều kiện.

- Nàng nói đi... Ngạo Thiên sẵn sàng.

Lâm Bội Giao nghiêm giọng nói:

- Ngạo Thiên phải đổi mặt với Di Hồn phẫn bằng ý chí và bản lĩnh của một nam tử hán đại trượng phu.

- Đổi mặt với Di Hồn phẫn bằng ý chí và bản lĩnh của một nam tử hán à?

Bội Giao gật đầu:

- Bội Giao muốn như vậy, Tiểu ca làm được chứ?

Ngạo Thiên lưỡng lự.

Thân ảnh Ngạo Thiên run lên lẩy bẩy như người lên cơn sốt. Bội Giao nheo mày. Sử Quách cũng lộ vẻ bất nhẫn. Y quay sang Bội Giao.

Buông tiếng thở dài, Bội Giao nói:

- Chỉ nghe đến Di Hồn phẫn, tiểu ca đã không làm chủ mình rồi. Còn làm sao đổi mặt với nó. Một kẻ yếu đuối như tiểu ca đúng là một xác chết biết thở. Một kẻ bại hoại và vô dụng. Hãy tự thẳng đứng lên bằng bản lĩnh của mình. Sử Quách huynh đã vì Kim Ngạo Thiên thì Ngạo Thiên phải vì người chứ.

Ngạo Thiên nghiêng hai hàm răng lại với nhau, gằn giọng nói:

- Ngạo Thiên đồng ý.

- Tất cả đều do Ngạo Thiên cả mà thôi. Huynh có là Kim Ngạo Thiên hay không phải là Kim Ngạo Thiên đều do chính tiểu ca định đoạt.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Ngạo Thiên, từ tốn nói:

- Trong con người đã tồn tại cái thiện và cái ác. Cái ác sẽ biến mình thành ma nhân, nếu tiểu ca thắng bản thân mình, tất có thể khống chế được Di Hồn phần. Không giết được ma đạo trong bản thân mình. Có khống chế được ma đạo trong bản thân, Ngạo Thiên mới là Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên thở dốc từng hơi một rồi gằn giọng nói:

- Bội Giao... ta chấp nhận đổi mặt với bản thân mình. Nhưng...

Bội Giao mỉm cười:

- Bội Giao sẽ tránh xa Sử Quách huynh.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách:

- Sử huynh miễn thứ cho Ngạo Thiên.

- Vì Kim bằng hữu, ta chấp nhận chối bỏ cuộc tình này.

Sử Quách nói rồi bất ngờ vun chưởng vỗ vào vò rượu trao cho Ngạo Thiên. Rượu đổ ra lênh láng khắp gian tịnh cốc. Ngạo Thiên há hốc miệng:

- Sử huynh... đừng...

Bội Giao nghiêm giọng nói:

- Kim Ngạo Thiên phải đổi mặt với Di Hồn phần bằng nghị lực và bản lĩnh của mình chứ không dựa vào vò rượu... Không tự hủy mình trở thành ma men để kháng lại Di Hồn phần.

Bội Giao nhìn sang Sử Quách. Hai người lại hội nhãn nhìn nhau rồi mới quay bước bỏ đi ra khỏi tịnh xá. Bội Giao khép cửa lại.

Còn lại một mình, Ngạo Thiên trở bộ ngồi kiệt dà. Chàng hít một luồng chân khí căng phòng lồng ngực, chờ đợi thời khắc hành hạ bởi Di Hồn phần.

Thời gian chậm chậm trôi qua cho đến khi Ngạo Thiên cảm nhận xương sống mình có hàn khí. Sự cảm nhận đó toàn thân chàng nổi đầy gai ốc. Ngạo Thiên biết sự hành hạ kia sẽ

như thế nào. Nhưng bây giờ chàng phải đối mặt với nó. Không phải bằng ma rệu mà bằng chính tâm thức và ý chí của mình.

Ngạo Thiên rung mình, khi cảm giác nhói buốt tự cột sống đâm dọc lên đến tận đỉnh đầu khiến chàng hoa mắt, thân thể rũ rượi. Đầu óc Ngạo Thiên mù dần đi và trống rỗng. Cùng với cảm giác đó thì chàng ngỡ như mình có một đàn kiến, hay giòi bọ nhưng nhúc xuất hiện trong nội thể mình. Chúng bò ra khắp cơ thể Ngạo Thiên và bắt đầu một cuộc tàn phá gặm nhấm từng cơ quan nội tạng của chàng.

Hai hàm răng Ngạo Thiên nghiền lại với nhau tạo những âm thanh ken két nghe buốt cả thính nhĩ. Chàng nghiền răng chịu đựng cái cảm giác khủng khiếp đó mà ngỡ như thời gian dừng lại để lũ bọ kia đào khoét đục lỗ thể pháp để chui ra ngoài.

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm người Ngạo Thiên. Thứ mồ hôi tanh nồng, tanh nặc, ngay cả Ngạo Thiên cũng nhăn mày. Rồi một cái buốt nhói nơi trái tim trỗi lên.

Cái đau những tưởng xé tan thể pháp Ngạo Thiên thành trăm mảnh. Một cái đau âm ỷ và nhoi nhói. Cái đau đó như con quái vật rút dần lấy ý chí và nghị lực của chàng.

Trong cảm giác đau đớn tột độ, Ngạo Thiên rơi vào ảo giác mơ hồ.

Chàng nghĩ đến những thời khắc trong băng thất cùng với Dương Tiểu Ngọc, những lời nói đượm tình của nàng. Nghĩ đến những tháng ngày còn là một linh thiếu gia và những ý chí đó thôi thúc chàng chìm sâu vào cảnh giới hư vô không thật. Rồi tạo ra trong tâm thức động lực đi tìm Di Hồn tán.

Những lời nói từ cõi hư vô vi rót vào thính nhĩ Ngạo Thiên, khơi dậy trong chàng những bản năng thấp hèn. Và sự buông xuôi đặt mình cho số phận.

Ngạo Thiên cố tình nghĩ đến cái chết của Cù Bá Nhâm và Lăng Bội Phân mẫu thân. Chàng cố tạo ra trong thần thức của mình sự đối kháng với những ảo giác kia. Nhưng Ngạo Thiên càng đối kháng với nó thì nó càng nhận được những cảm giác đau đớn từ lũ giòi bọ vô hình tạo ra.

Ngạo Thiên gào lên:

- Không...

Gào được một tiếng đó, Ngạo Thiên lịm dần đi trong cái đau rã rượi. Sau tiếng hét khản đặc, Ngạo Thiên cũng chẳng còn biết gì nữa. Chàng chỉ cảm nhận một điều duy nhất, chàng thoát khỏi cái thân xác rệu rã bởi lũ giòi bọ vô hình đang đục khoét.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>